

„Weet ik het dan zelf niet? Wou je gelukkiger zijn dan ik?” En grijpend zijn hoofd tusschen haar handen: „O mijn Huib,” fluisterde zij, „ik bemin je zoo”

Een tweede, hem niet zoo pijlsnel omhoogvoerend, maar misschien nog dieper en onbegrijpelijker doordringend geluk beleefde Huib een paar ochtenden later, terwijl, op het zolderkamertje van een overvuld hotel, hij met Pauline stond uit te kijken uit door het wijd-openstaande, eenige raam, over de roode en grijsblauwe daken der kleine stad waar zij hadden overnacht. Het was hier alles zoo eenvoudig om hen heen, bijna armelijk, niets dan het onontbeerlijke, en wat zij daar vóór zich zagen, in de windige morgenfrischte, meer menschelijk-lief en bekoorlijk kleurig dan groot of mooi — toch leefde daar plotseling in Huib een besef van rijkdom zóó ontzaglijk, dat met een schok hij achteruitdeinsde, als voor een uitslaande vlam. Pauline, nog in haar nachtjapon, stond naast hem. Witheid in wind en licht. Zij keek uit, gelijk hij, argeloos en lachende, naar al die typige dakjes, die venstertjes en schoorsteen, hier en daar wat waschgoed, wat roode bloempotten en groene takjes in rekken en goten. Het duizelde Huib. O kon toch een oogenblik worden bestendigd! Want hier, hiér en nú was het! Dit zijn echte liefde, dit zijn ware geluk. In je handen moest je het kunnen nemen en het dan vasthouden, vastklemmen, voor goed. Eensklaps naast Pauline op de knieën zinkend, omvatte hij de hare, drukkend zijn hoofd tegen haar aan. „O Lieneke, Lieneke! Zul je altijd bij me blijven altijd?”

En zij, in 't geheel niet verwonderd nog, zich bukkende en hem streelende den grauwen, hobbiligen kop: „Maar mijn liefste dan toch! Hoe zou ik anders kunnen?”

En toch, toen ze, weer op het bed teruggevallen, in elkanders armen lagen: „Kon ik nou zóó maar doodgaan,” snikte Huib. Dichtzoenen moest ze zijn vertrokken mond om niet opnieuw te hooren dezen angstigen geluyskreet, die haar vagelijk en vreemd ontstellen deed.

V.

Zoo was het dan begonnen, Huib Hooglands nieuw en stralend huwelijksleven, in zijn vijftigste jaar, en hij gaf er zich aan over, vol jonge illusie. Het spande en doorgloeide zijn dagen zoowel als zijn nachten, het hield zijn geest en gevoel, heel zijn innerlijk wezen, bevangen en gericht. Hij ging er in óp, en hij gaf zich daar rekenschap van, telkens weer en met sprankelende vreugde — een ópgang, ja, en dat zou het ook blijven! Als een suizeling in zijn hoofd soms waren geluk en toekomstverwachting.

Maar daarbuiten bestond dan ook bijna niets — in deze eerste maanden